

Esras Bok.

1 Kapitlet.

Konung Kores låter Judarne återvända hem.

Och i Kores' första regeringsår i Persien, på det att Herrens ord genom Jeremias mun skulle fullkomnas, uppväckte Herren Kores', konungens i Persien, anda, så att han lät utropa öfver hela sitt rike och skriftligen kungöra och säga:

Jer. 24: 10. 29: 10. 2 Krön. 36: 22.

2. Så säger Kores, konungen i Persien: Herren, himmelens Gud, har gifvit mig alla riken på jorden och har befallt mig att bygga sig ett hus i Jerusalem i Juda.

3. Hvilken helst ibland eder som hörer till hans folk, med honom vare hans Gud, och han drage upp till Jerusalem, som ligger i Juda, och uppbygge Herrens, Israels Guds, hus! Han är den Gud, som är i Jerusalem.

Esr. 4: 3. Ps. 76: 2, 3.

4. Och hvar och en, som ännu är kvar, hvarhelst han bor såsom främling, honom understödde folket på hans ort med silfver och guld, med gods och boskap, jämte frivilliga gåfvor till Guds hus i Jerusalem!

5. Då uppstodo hufvudmännen för Judas och Benjamins fadershus och prästerna och Leviterna och alle, hvilkas anda Gud uppväckte till att draga upp och bygga Herrens hus i Jerusalem.

6. Och alla de som bodde omkring dem understödde dem med kärl af silfver, med guld, med gods och boskap och med dyrbarheter, utom alla frivilliga gåfvor.

7. Och konung Kores lät utlämna de kärl till Herrens hus, hvilka Nebukadnezar hade bortfört ifrån Jerusalem och låtit inlägga i sin guds hus.

2 Kon. 24: 13. 25: 14. 2 Krön. 36: 7. Esr. 5: 14.

8. Och Kores, konungen i Persien, utlämnade dem genom Mitredat, skatt-

mästaren, och lät räkna dem åt Sesbazzar,* fursten i Juda.

9. Och deras antal var detta: trettio bäcken af guld, ett tusen bäcken af silfver, tjugunio offerknifvar,

10. trettio skålar af guld, fyra hundra tio silfverfat af andra ordningen, och ett tusen andra kärl.

11. Alla kärnen af silfver och guld voro fem tusen fyra hundra. Detta allt förde Sesbazzar upp med dem som utur fångenskapen fördes upp ifrån Babel till Jerusalem.

2 Kapitlet.

Förteckning på de återvändande och deras gåfvor till templet.

Och desse voro de barn af Judiska landet, som drogo upp utur den fångenskap i Babel, i hvilken de hade blifvit bortförde af Nebukadnezar, konungen i Babel, och som vände åter till Jerusalem och Juda, hvar och en till sin stad,

2. och som kommo med Serubbabel: Jesua, Nehemja, Seraja, Reelaja, Mordekai, Bilsan, Mispar, Bigvai, Nehum och Baana. Detta var talet på männen af Israels folk: *Neh. 7: 5, 6.*

3. Paros' barn: två tusen ett hundra sjuttiotvå;

4. Sefatjas barn: tre hundra sjuttiotvå;

5. Arahns barn: sju hundra sjuttiofem;

6. Pahat-Moabs barn, af Jesua-Joabs barn: två tusen åtta hundra tolf;

7. Elams barn: ett tusen två hundra femtiofyra;

8. Sattus barn: nio hundra fyratiofem;

9. Sakkais barn: sju hundra sextio;

10. Banis barn: sex hundra fyratiofem;

11. Bebais barn: sex hundra tjugutre;

* Detta var Serubbabels Kaldeiska namn.

12. Asgads barn: ett tusen två hundra tjugutvå;

13. Adonikams barn: sex hundra sextiosex;

14. Bigvais barn: två tusen femtiosex;

15. Adins barn: fyra hundra femtiofyra;

16. Aters barn af Jehiskia: nittioåtta;

17. Bezais barn: tre hundra tjugutre;

18. Jorahs barn: ett hundra tolf;

19. Hasums barn: två hundra tjugutre;

20. Gibbars barn: nittiofem;

21. Betlehems barn: ett hundra tjugutre;

22. män ifrån Netofa: femtiosex;

23. män ifrån Anatot: ett hundra tjuguåtta;

24. Asmavets barn: fyratiotvå;

25. Kirjat-Arims, Kefas och Beerots barn: sju hundra fyratiotre;

26. Ramas och Gebas barn: sex hundra tjuguen;

27. män ifrån Mikmas: ett hundra tjugutvå;

28. män ifrån Bet-El och Aj: två hundra tjugutre;

29. Nebos barn: femtiotvå;

30. Magbis' barn: ett hundra femtiosex;

31. en annan Elams barn: ett tusen två hundra femtiofyra;

32. Harims barn: tre hundra tjugu;

33. Lods, Hadids och Onos barn: sju hundra tjugufem;

34. Jerikos barn: tre hundra fyratiofem;

35. Senaas barn: tre tusen sex hundra trettio;

36. prästerna: Jedajas barn, af Jesusas hus: nio hundra sjuttiotre;

37. Immers barn: ett tusen femtiotvå;

38. Pashurs barn: ett tusen två hundra fyratiosju;

39. Harims barn: ett tusen sjutton;

40. Leviterna: Jesusas och Kadmiels barn, af Hodavjas barn: sjuttiofyra;

41. sångarne: Asafs barn, ett hundra tjuguåtta;

42. dörrvaktarnes barn: Sallums barn, Aters barn, Talmoms barn, Ak-

kubs barn, Hatitas barn, Sobais barn, alla tillsammans ett hundra trettio;

43. tempeldrängarne: Zihäs barn, Hasufas barn, Tabbats barn,

44. Keros' barn, Siahäs barn, Padons barn,

45. Lebanas barn, Hagabas barn, Akkubs barn,

46. Hagabs barn, Santais barn, Hanaus barn,

47. Giddels barn, Gahars barn, Reajas barn,

48. Rezins barn, Nekodas barn, Gasams barn,

49. Ussas barn, Paseahs barn, Besais barn,

50. Asnas barn, Menuims barn, Nefusims barn,

51. Bakbuchs barn, Hakufas barn, Harhurs barn,

52. Bazluts barn, Mehidas barn, Harsas barn,

53. Barkos' barn, Siseras barn, Tamahs barn,

54. Neziahs barn, Hatifas barn;

55. Salomos tjänares barn: Sotais barn, Hassoferets barn, Perudas barn,

56. Jaalas barn, Darkons barn, Giddels barn,

57. Sefatjas barn, Hattils barn, Pockeret-Hazzebains barn, Amis barn.

58. Santlige tempeldrängarne och Salomos tjänares barn voro tre hundra nittiotvå.

59. Och desse voro de som drogo åstad ifrån Tel-Mela, Tel-Harsa och Kerub-Addan-Immer, och som icke kunde uppgifva sina fadershus och sin härkomst, om de voro af Israel:

60. Delajas barn, Tobias barn, Nekodas barn, sex hundra femtiotvå;

61. och af prästernas barn: Habajas barn, Hakkoz' barn, Barsillais barn, hvilken tog sig en hustru af Gileaditen Barsillais döttrar och vardt uppkallad efter deras släktnamn.

62. Desse sökte efter sina släkregister, och då de icke kunde finnas, blefvo de såsom orene uteslutne ifrån prästadömet.

63. Och ståthållaren* sade till dem, att de icke skulle få äta af de allraheligaste offergåfvorna till dess en

* D. ä. Serubbabel.

präst blefve tillsatt för Urim och Tumim. ² Mos. 28: 30. ⁴ Mos. 27: 21. Neh. 7: 65.

64. Hela menigheten, sammanräknad, var fyratjotvå tusen tre hundra sextio,

65. utom deras tjänare och tjänarinnor, som voro sju tusen tre hundra trettiosju. Och de hade två hundra sångare och sångerskor.

66. Deras hästar voro sju hundra trettiosex, deras mulåsnor två hundra fyratiofem,

67. deras kameler fyra hundra trettiofem, och deras åsnor sex tusen sju hundra tjugu.

68. Och somlige utaf fadershusens hufvudmän gäfvor, när de kommo till Herrens hus i Jerusalem, frivilliga gäfvor till Guds hus för att återställa det på sitt rum.

69. Efter sin förmåga gäfvor de till kassan för arbetet sextioett tusen dariker i guld* och fem tusen minor i silfver och ett hundra prästerliga lifrockar.

70. Och prästerna och Leviterna och män af folket och sångarne och dörrvaktarne och tempeldrängarne bosatte sig i sina städer, och hela Israel i sina städer.

3 Kapitlet.

Altarbyggnad. Löfhyddohögtiden. Tempelns grundläggning.

Och då den sjunde månaden kom och Israels barn voro i sina städer, församlade sig folket, såsom en man, till Jerusalem. Dom. 20: 1. Neh. 8: 1.

2. Och Jesua, Jozadaks son, och hans bröder, prästerna, och Serubbabel, Sealtiels son, och hans bröder togo sig före att bygga Israels Guds altare till att offra brännoffer däruppå, såsom skrifvet är i Moses, Gudsmanuens, lag.

³ Mos. 6: 9. ⁵ Mos. 12: 13, 14. Matt. 1: 12. ⁴ Mos. 28: 3, 4.

3. Och de ställde altaret på sitt rum; ty en förskräckelse hade kommit öfver dem för de främmande folken, och de offrade åt Herren brännoffer däruppå om morgon och afton.

4. Och de firade löfhyddohögtiden, såsom skrifvet är, och offrade bränn-

offer för hvar dag, till det antal, som är föreskrifvet, visst för hvar dag,

³ Mos. 23: 34. ⁴ Mos. 29: 12, 13.

5. Och därefter de dagliga brännoffer¹ och dem som hörde till ny-månaderna och till alla Herrens högtidsdagar, som voro helgade, och till de offergäfvor, hvilka hvar och en af fri vilja gaf åt Herren. Neh. 10: 33.

6. Ifrån den första dagen i den sjunde månaden begynte de att offra brännoffer åt Herren. Och grundvalen till Herrens tempel var ännu icke lagd.

7. Och de gäfvor penningar åt stenhuggarne och timmermännen och mat och dryck och olja åt Zidonierna och Tyrierna, för att de skulle skaffa dem cedervirke ifrån Libanon sjöledes till Jafu, efter den tillåtelse, Herrens konungen i Persien, hade gifvit dem.

8. Och på andra året efter deras ankomst till Guds hus i Jerusalem, i den andra månaden, begynte Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua, Jozadaks son, och de öfrige deras bröder, prästerna och Leviterna, och alla de som utur fångenskapen voro komne till Jerusalem, att anställa Leviterna, ifrån tjugu års ålder och därutöfver, till att hafva uppsikt öfver arbetet på Herrens hus.

9. Och Jesua blef anställd med sina söner och bröder, och Kadmiel med sina söner, Judas barn, alla samtliga, till att hafva uppsikt öfver arbetarne på Guds hus, äfvensom Henadads barn, deras söner och bröder, Leviterna.

10. Och då byggningsmännen lade grundvalen till Herrens tempel, ställde de prästerna, klädde i skrud, med trumpeter, och Leviterna, Asafs barn, med cymbaler, till att lofsjunga Herren, efter Davids, Israels konungs, anordning.

11. Och de uppstämde lof och tack-sägelse till Herren, att han så god är och att hans nåd varar evinnerligen öfver Israel. Och allt folket upphof ett stort fröjderop till Herrens lof där-före att grunden till Herrens hus var lagd.

Ps. 136: 1.

12. Men många präster, Leviter och hufvudmän för fadershus, som voro

* En summa, motsvarande ungefärligen 769,000 kronor.

gamle och hade sett det förra huset, när nu grunden till detta huset lades i deras åsyn, utbrusto i högljudd gråt under det att många upphofvo sin röst till glädjerop;

13. så att folket icke kunde urskilja glädjeropets ljud ifrån gråtljudet ibland folket, ty folket upphof ett så stort rop, att ljudet hördes långt ifrån.

4 Kapitel.

Templets byggnad förhindras.

Och då nu Judas och Benjamin's motståndare fingo höra, att fångenskapens barn byggde ett tempel åt Herren, Israels Gud,

2. gingo de till Serubbabel och till hufvudmännen för fadershusen och sade till dem: Vi vilja bygga med eder, ty vi söka eder Gud, likason I, och åt honom offra vi alitsedan Esarhaddon, konung i Assyrien, sände oss hit.

3. Och Serubbabel och Jesua och de öfrige hufvudmännen för Israels fadershus svarade dem: Icke höfves det eder att jämte oss bygga ett hus åt vår Gud, utan vi vilja ensamme bygga åt Herren, Israels Gud, enligt hvad Kores, konung i Persien, har befallt oss.

Esr. 1: 3. 5: 13.

4. Och folket i landet gjorde Judas folk modfälldt och afskräckte dem ifrån att bygga,

5. och de lejde rådgifvare emot dem för att göra deras beslut om intet så länge Kores, konungen i Persien, lefde och till dess Darius vardt konung i Persien.

6. Och i början af konung Ahasveros' regering skref man en anklagelseskraft emot Judas och Jerusalem's inbyggare.

7. Och i Artahsastas tid skrefvo Bislam, Mitredat, Tabeel och deras öfrige ämbetsbröder till Artahsasta, konung i Persien. Och brefvet var skrifvet med Syrisk skrift och öfversatt på Syriska.

8. Rehum, befallningsmannen, och Simsai, skrifvaren, skrefvo ett bref om Jerusalem till konung Artahsasta, så lydande:

9. »Den och den dagen. Rehum,

befallningsmannen, och Simsai, skrifvaren, och deras öfrige ämbetsbröder, de ifrån Dina och Afarsatka, Tarpela, Afaras, Ereke, Babel, Susan, Deha, Elam,

10. och de andra folk, hvilka den store och mäktige Osnappar bortförde och bosatte i Samarias stad, och alla andre, som bo på denna sidan älfven, och så vidare, —

11. detta är afskrift af det bref, som de sände till honom, till konung Artahsasta, — dina tjänare, männen på denna sidan älfven, och så vidare,

12. göra kunnigt för konungen, att de Judar, som hafva dragit upp ifrån dig hit upp till oss och kommit till Jerusalem, uppbygga den upproriska och onda staden och uppdraga murarne och iståndsätta grundvalarne.

13. Så må nu konungen veta, att, om denna staden varder uppbyggd och murarne uppdragna, skola de icke gifva skatt, tull eller vägpenningar, och det skall fraudeles lända konungarne till skada.

14. Nu, alldenstund vi äta palatsets salt, är det icke oss tillständigt att åse konungens skada. Därföre sända vi nu och kungöra det för konungen,

15. att det må blifva eftersökt i dina fäders krönika, då du skall finna i samma krönika och erfara, att denna stad är en upprorisk stad, skadlig för konungar och länder, och att man där har gjort uppror ifrån äldsta tider, hvareföre ock denna stad har blifvit förstörd;

16. och vi låta konungen veta, att, om denna stad blifver uppbyggd och murarne blifva uppdragna, så skall du icke mer hafva någon del i länderna på denna sidan älfven.»

17. Därefter sände konungen följande svar till Rehum, befallningsmannen, och Simsai, skrifvaren, och deras öfrige ämbetsbröder, som bodde i Samaria, och de andra på denna sidan älfven. »Frid, och så vidare.

18. Det bref, som I hafven sändt till oss, har granneligen blifvit uppläst för mig;

19. och på min befallning har man sökt efter och funnit, att denna stad ifrån äldsta tider har satt sig upp

emot konungar, och att myteri och uppror i den bedrifvits.

20. Och mäktige konungar hafva varit i Jerusalem, som härskat öfver allt som ligger på andra sidan älfven, och skatt och tull och vägpenningar hafva blifvit dem gifna.

21. Utgifven nu en befallning, att man förhindrar dessa männen, att den staden icke varder byggd förrän befallning därom af mig blifver utfärdad!

22. Och akten eder nu att knorra häremot, att icke skadan växer, konungarne till förfång!»

23. Däruppå, så snart afskriften af konung Artahastas bref var läst för Rehum och Simsai, skrifvaren, och deras ämbetsbröder, gingo de med hast till Judarne i Jerusalem och hindrade dem med våld och makt.

24. Då afstannade arbetet på Guds hus i Jerusalem och låg nere ända till andra året af Darii, Persiens konungs, regering.

5 Kapitlet.

Tempelbyggnaden fortsättes.

Och profeten Haggai och Sakaria, Iddos son, profeterna, profeterade i Israels Guds namn för Judarne, som voro i Juda och i Jerusalem.

Hagg. 1: 1. Sak. 1: 1. 6: 13.

2. Då företogo sig Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua, Jozadaks son, att bygga Guds hus i Jerusalem, och med dem Guds profeter, som understödde dem.

3. Vid den tiden kom Tatnai, ståthållaren öfver landet på denna sidan älfven, och Setar-Bosnai och deras ämbetsbröder och sade så till dem: Ho har befallt eder att bygga detta hus och uppdraga denna muren?

4. Då sade vi dem huru de männen hette, som hade denna byggning för händer.

5. Och deras Guds öga vakade öfver Judarnes äldste, så att man icke lade något hinder i vägen för dem till dess ärendet blef föredraget för Darius, då man ville bringa dem svar härom.

6. Afskrift af det bref, som Tatnai, ståthållaren öfver landet på denna sidan älfven, och Setar-Bosnai och

hans ämbetsbröder ifrån Afarsak, som bodde på denna sidan älfven, sände till konung Darius.

7. Uti den skrifvelse, de sände till honom, var det sålunda skrifvet: »Åt konung Darius all frid!

8. Konungen vare vederligt, att vi hafva kommit till Judiska landet, till den store Gudens hus, och det bygges med stora stenar, och bjälkar inläggas i väggarna, och detta arbetet bedrifves skyndsamt och hafver god framgång under deras hand.

9. Då frågade vi dessa äldste, sägande till dem så: Ho har gifvit eder befallning att bygga detta hus och att uppdraga denna mur?

10. Och tillika frågade vi huru de hette, på det vi skulle låta dig veta det och kunna uppskrifva namnen på de män, som stodo i spetsen för dem.

11. Och sådant var det svar, som de gáfvo oss: Vi äro himmelens och jordens Guds tjänare och uppbygga det hus, som för många år sedan var byggdt, och hvilket en stor konung i Israel hade byggt och uppfört.

¹ Kon. 6: 2.

12. Men emedan våra fäder förtörnade himmelens Gud, gaf han dem i Nebukadnezars, Babels konungs, Kaldeerns, hand; och han förstörde detta huset och förde folket bort till Babel.

² Krön. 36: 16, 17.

13. Men i Kores' första regeringsår i Babel befallde konung Kores att uppbygga detta Guds hus.

² Krön. 36: 22, 23. Esr. 1: 3.

14. Och äfven tog konung Kores utur templet i Babel de kärll af guld och silfver, hvilka Nebukadnezar hade tagit utur templet i Jerusalem och fört till templet i Babel; och de utlämnades åt en vid namn Sesbazzar, hvilken han hade satt till ståthållare.

Esr. 6: 5.

15. Och till honom sade han: Tag dessa kärln, far åstad och för dem till templet i Jerusalem och låt uppbygga Guds hus på sitt rum!

16. Däruppå kom denne Sesbazzar och lade grundvalen till Guds hus i Jerusalem; och ifrån den tiden och intill nu har man byggt däruppå, och det är ännu icke fullkomnad.

17. Och nu, om det så täckes ko-

nungen, så må det blifva eftersökt i konungens skatthus där i Babel, om det så är, att någon befallning är gifven af konung Kores att bygga detta Guds hus i Jerusalem; och sände han så till oss konungens vilja härom!»

6 Kapitlet.

Templet uppbygges och inviges. Påska hålles.

Då befallde konung Darius, att man skulle söka efter i kansliet i Babel, där skatterna nedläggas.

2. Och i Ahmeta, i slottet, i landskapet Medien, blef funnen en rulle, på hvilken detta förordnande var skrifvet:

3. »I Kores' första regeringsår gaf konung Kores ut denna befallning om Guds hus i Jerusalem: Huset skall uppbyggas till ett rum, där man offrar offer; och dess grundvalar skola upprättas. Dess höjd skall vara sextio alnar, dess bredd sextio alnar,

Esr. 1: 2.

4. tre hvarf stora stenar, och så ett hvarf af timmer; och omkostnaden skall utgifvas ifrån konungens hus.

1 Kon. 6: 36.

5. Och de kärl i Guds hus af guld och silfver, hvilka Nebukadnezar tog utur templet i Jerusalem och förde till Babel, skall man gifva tillbaka, så att de komma tillbaka i Jerusalem, till sitt rum; och dem skall man nedlägga i Guds hus.»

Esr. 1: 7. 5: 14.

6. Nu, du Tatnai, ståthållare öfver landet på andra sidan älfven, du Setar-Bosnai, och edra ämbetsbröder ifrån Afarsak på andra sidan älfven, hållen eder på afstånd därifrån!

7. Lämnen arbetet på detta Guds hus fritt! Judarnes ståthållare och Judarnes äldste må bygga detta Guds hus på dess rum!

8. Och befallning är af mig gifven om hvad I skolen göra mot dessa Judarnes äldste för byggandet af detta hus, nämligen: utaf konungens gods, af skatten ifrån andra sidan älfven, skola omkostnaderna skyndsamt utgifvas åt dessa män, så att arbetet ej må afstanna.

9. Och hvad som behöfves af unga stutar och vädurar och lamm till brännoffer åt himmelens Gud af hvete,

salt, vin och olja, skall, efter präster-nas i Jerusalem uppgift, utgifvas åt dem dag för dag utan all försum-melse,

10. för att de må kunna offra offer till välbehaglig lukt åt himmelens Gud och bedja för konungens och hans barns lif.

11. Och af mig är befallning gifven, att om någon öfverträder denna förordning, skall utaf hans hus en hjälke utrifvas, och på den skall han hängas och fastnaglas och hans hus skall blifva gjordt till en gödselhög för det han har så gjort.

12. Och den Gud, som har låtit sitt namn bo där, störde alla de konungar och folk, som uträcka sin hand till att öfverträda denna förordning och förstöra detta Guds hus i Jerusalem! Jag, Darius, har gifvit denna befallning. Blifve den skyndsamt efterlefd!

13. Därefter togo Tatnai, ståthållaren öfver landet på denna sidan älfven, och Setar-Bosnai och deras ämbetsbröder detta skyndsamt i akt, emedan konung Darius hade sändt sådant bud.

14. Och Judarnes äldste byggde och hade god framgång genom profeten Haggais och Sakarias, Iddos sons, profetia; och de byggde och fingo allt färdigt efter Guds befallning och efter Kores' och Darii och Artahsastas, Persiens konungs, befallning.

15. Och detta huset blef färdigt till tredje dagen i månaden Adar, i sjette året af konung Darii regering.

16. Och Israels barn, prästerna och Leviterna och de öfriga fångenskapens barn firade invigningen af Guds hus med glädje

17. och framförde till invigning af detta Guds hus ett hundra stutar, två hundra vädurar, fyra hundra lamm, och till syndoffer för hela Israel tolf getabockar, efter antalet af Israels stammar.

Esr. 8: 35.

18. Och de anställde prästerna efter deras afdelningar till Guds tjänst i Jerusalem, eftersom skrifvet är i Moses bok.

19. Och fångenskapens barn höllo påska på den fjortonde dagen i den första månaden;

Ex. 12: 6.

20. ty prästerna och Leviterna hade mangrant renat sig, så att de alla voro rene, och de slaktade påsk-lammets för alla fångenskapens barn och för sina bröder, prästerna, och för sig själfva.

21. Och därutaf spisade Israels barn, som återkomna voro ifrån fångenskapen, och alla de som hade afskilt sig till dem ifrån de hedningars orenhet, som bodde i landet, till att söka Herren, Israels Gud,

22. och de firade de osyrade brödens högtid i sju dagar med glädje; ty Herren hade gjort dem glada och vändt den Assyriska konungens hjärta till dem, så att han stärkte deras händer i arbetet på Guds, Israels Guds, hus.

7 Kapitlet.

Esra kommer till Jerusalem.

Och sedan detta hade skett under Artahsastas, konungens i Persien, regering, drog Esra, son till Seraja, son till Asarja, son till Hilckja,

2. son till Sallum, son till Zadok, son till Ahitub,

3. son till Amarja, son till Asarja, son till Merajot,

4. son till Serahja, son till Ussi, son till Bukki,

5. son till Abisua, son till Pinehas, son till Eleasar, son till Aron, öfversteprästen, upp ifrån Babel;

6. och denne Esra var en skriftlärdd man, väl kunnig i Moses lag, hvilken Herren, Israels Gud, hade gifvit; och konungen gaf honom allt hvad han begärde, emedan Herrens, hans Guds, hand var öfver honom.

7. Äfven några af Israels barn och af prästerna och Leviterna, sångarne, dörrvaktarne och tempelträlarne, drogo upp till Jerusalem, i sjunde året af Artahsastas regering.

8. Och han kom till Jerusalem i den femte månaden af konungens sjunde regeringsår;

9. ty på den första dagen i den första månaden började han upptågandet ifrån Babel, och på den första

i den femte månaden kom han, emedan Guds goda hand var öfver honom, till Jerusalem;

Es. 8: 18.

10. ty Esra hade riktat sitt hjärta till att begrunda och hålla Herrens lag och till att i Israel undervisa i lag och rätt.

11. Och detta är en afskrift af det bref, som konung Artahsasta gaf åt prästen Esra, den skriftlärde, den i Herrens buds ord och hans stadgar för Israel lärde:

12. »Artahsasta, konungens konung, till Esra, prästen, den i himmelens Guds lag fullärde, och så vidare.

13. Af mig är befallning gifven, att enhvar af Israels folk och af dess präster och Leviter i mitt rike, som är hågad att fara till Jerusalem, må fara med dig.

14. Alldenstund du af konungen och hans sju rådgifvare är sänd till att hålla undersökning om Juda och Jerusalem efter din Guds lag, som är i din hand,

Est. 1: 20, 24.

15. och till att öfverföra det silfver och det guld, som konungen och hans rådgifvare frivilligt hafva skänkt till Israels Gud, som hafver sin boning i Jerusalem,

Es. 8: 25.

16. och allt det silfver och det guld, som du kan finna i hela Babels landskap, tillika med det som folket och prästerna frivilligt gifva till deras Guds hus i Jerusalem.

17. därför skall du skyndsamt köpa för dessa penningar oxar, vädurar och lamn, hvilka du med därtill hörande spisooffer och drickoffer skall offra på eder Guds altare i Jerusalem.

18. Och hvad dig och dina bröder täckes att göra med det silfver och det guld, som blifver öfver, det må du göra efter eder Guds vilja.

19. Och alla de käril, som gifvas dig till tjänsten i din Guds hus, skall du aflämna inför Jerusalemens Gud.

20. Och hvad härutöfver är af nöden till din Guds hus, och som du behöfver utgifva, det må du låta utgifva utur konungens skattkammare.

21. Och af mig, konung Artahsasta, är befallning gifven till alla skattmästare på andra sidan älfven, att allt hvad Esra, prästen, den i himmelens

Guds lag lärde, af eder äskar, det skall skyndsamt göras:

22. ända till hundra centner silfver och hundra kornmått hvete och hundra batmått vin och hundra batmått olja och salt utan föreskrift.

23. Allt hvad befalldt är af himmelens Gud skall noggrant göras för himmelens Guds hus, att icke vrede må komma öfver konungens rike och hans barn.

24. Och eder låta vi veta, att alla prästerna, Leviterna, sångarne, dörrvaktarne, tempeldrängarne och tjänarne i detta Guds hus, på dem skall ingen hafva makt att lägga skatt, tull eller vägpenningar.

25. Och nu Esra, tillsätt du, efter din Guds vishet, som du besitter, domare och tag kloke män till att döma allt folket på andra sidan älfven, alla dem som känna din Guds lag! och den som icke känner denna, honom skolen I lära den.

26. Och hvar och en som icke gör din Guds lag och konungens lag, öfver honom skall dom skyndsamt hållas, antingen till död eller landsflykt eller till penningeböter eller till fängelse.»

27. Lofvad vare Herren, våra fäders Gud, som ingaf sådant i konungens hjärta, att han skulle förhårliga Herrens hus i Jerusalem,

28. och som tillvann mig nåd inför konungen och hans rådgifvare och inför alla konungens mäktige herrar! Och jag kände mig stark i samma mån Herrens, min Guds, hand var öfver mig, och jag församlade hufvudmännen af Israel till att draga upp med mig.

8 Kapitlet.

Esras följeslagare. Fasta. Offer.

Och detta är släktförteckningen på de hufvudmän för fadershus, som under konung Artahsastas regering med mig drogo upp ifrån Babel:

2. Af Pinelas' barn Gerson; af Itanars barn Daniel; af Davids barn Hattus;

3. af Sekanjas barn, af Paros' barn Sekarja, och med honom i släktför-

teckningen upptagne manspersoner, ett hundra femtio;

4. af Pahat-Moabs barn Eljoenai, Serahjas son, och med honom två hundra manspersoner;

5. af Sekanjas barn Jahasiels son, och med honom tre hundra manspersoner;

6. och af Adins barn Ebed, Jontans son, och med honom femtio manspersoner;

7. och af Elams barn Jesaia, Atalias son, och med honom sjuttio manspersoner;

8. och af Sefatjas barn Sebadja, Mikaels son, och med honom åttio manspersoner;

9. af Joabs barn Obadja, Jehiels son, och med honom två hundra aderton manspersoner;

10. och af Selomits barn Josifijas son, och med honom ett hundra sextio manspersoner;

11. och af Bebais barn Sekarja, Bebais son, och med honom tjuguatta manspersoner;

12. och af Asgads barn Johanan, Hakkatans son, och med honom ett hundra tio manspersoner;

13. och af Adonikams barn de som sist kommo, och som hette Elifelet, Jegiel och Semaja, och med dem sextio manspersoner;

14. och af Bigvais barn Utai och Sabbud, och med dem sjuttio manspersoner.

15. Och jag församlade dem till den flod, som flyter till Ahava, och vi lägrade oss där i tre dagar; och då jag gaf akt på folket och prästerna, fann jag där ingen af Leviternas barn.

16. Då sände jag bud efter Elieser, Ariel, Semaja, Elnatan, Jarib, Elnatan, Natan, Sekarja och Mesullam, hufvudmännen, och efter Jojarib och Elnatan, lärarne;

17. och jag sände dem till Iddo, första mannen på orten Kasifja, och jag lade dem de ord i munnen, hvilka de skulle tala till Iddo, till hans broder och till tempeldrängarne på orten Kasifja, att de skulle sända oss tjäuare till vår Guds hus.

18. Och de sände till oss, emedan vår Guds goda hand var öfver oss,

en klok man utaf Mahelis, Levis sons, Israels sons, barn, Serebja jämte hans söner och bröder, aderton män,

19. och Hasabja, och med honom Jesaja af Meraris barn, jämte hans bröder och desses söner, tjugu män,

20. och af de tempeldrängar, hvilka David och hans höfdingar hade gifvit till Leviternas tjänst, två hundra tjugu tempeldrängar, hvilka alla blefvo uppgifne till namnen.

21. Och jag lät där vid floden Ahava utropa en fasta, att vi skulle ödmjuka oss för vår Guds ansikte för att af honom utbedja oss en lyckosam resa för oss och våra hushåll och allt vårt gods;

22. ty jag blygdes att af konungen begära krigsfolk och ryttare till att hjälpa oss emot fiender på vägen; emedan vi hade sagt till konungen: vår Guds hand är till det bästa öfver alla dem som söka honom, men hans starkhet och vrede är öfver alla dem som öfvergifva honom.

23. Och därför fastade vi och sökte hjälp af vår Gud, och han bönhöorde oss.

24. Och jag afskilde tolf af de förnämste prästerna, Serebja och Hasabja, och jämte dem tio af deras bröder.

25. Och jag vägde till dem silfret och guld, och kärlden, den gäfva till vår Guds hus, hvilken konungen och hans rådgifvare och hans höfdingar och alla de Israeliter, som där voro, hade gifvit såsom offergäfva;

26. och jag vägde dem i handen sex hundra femtio centner silfver, och i silfverkärl ett hundra centner, och ett hundra centner guld,

27. och tjugu fat af guld, ett tusen dariker i värde, och två kärl af fin, glänsande koppar, dyrbara såsom guld.

28. Och jag sade till dem: I ären helgade åt Herren, och kärlden äro helgade, och silfret och guld, ett en frivillig gäfva till Herren, edra fäders Gud.

29. Varen vaksamme och bevaran det till dess I hafven uppvägt det inför de förnämste prästerna och Leviterna och de förnämste hufvudmännen för Israels fadershus, i Jerusalem, i kamrarne till Herrens hus!

Neh. 10: 39. 12: 44.

30. Och prästerna och Leviterna togo emot silfret och guld, och kärlden efter vikt, att de skulle föra det till Jerusalem, till vår Guds hus.

31. Och vi bröto upp ifrån floden Ahava, på den tolfte dagen i den första månaden för att gå till Jerusalem; och vår Guds hand var öfver oss och bevarade oss ifrån fienders hand och ifrån försåt på vägen.

32. Och vi kommo till Jerusalem och blefvo där i tre dagar.

33. Och på den fjärde dagen uppvägdess silfret och guld, och kärlden till vår Guds hus och lämnades i handom åt Meremot, Uriasson, prästen, och jämte honom åt Eleasar, Pinehas' son, och jämte dessa åt Josabad, Jesusas son, och Noadja, Binnuis son, Leviterna,

34. sedan alltsammans hade blifvit räknadt och vägd. Och all vikten vardt uppskrifven på samma gång.

35. De som hade kommit ifrån fångenskapen, fångenskapens barn, offrade brännoffer åt Israels Gud, tolf stutar för hela Israel, nittiosex vädurar, sjuttiosju lamm och tolf bockar till syndoffer, alltsammans till brännoffer åt Herren.

Esr. 6: 17.

36. Och de gäfvo konungens förordningar åt konungens satraper och åt ståthållarne på denna sidan älfven, och desse understödde folket och Guds hus.

9 Kapitlet.

Folkets synd. Esras bot och bön.

Då man hade fullgjort detta, trädde någre höfdingar fram till mig och sade: Israels folk och prästerna och Leviterna hafva icke hållit sig åtskilda ifrån främmande folk, såsom dessas styggelser hade kraft, ifrån Kananeerna, Heteerna, Ferisseerna, Jebuseerna, Ammoniterna, Moabiterna, Egyptierna och Amoreerna;

2. ty af deras döttrar hafva de tagit hustrur åt sig och åt sina söner, och den heliga säden har beblandat sig med främmande folk, och i denna förbrytelse har höfdingarnes och förståndarnes hand varit den första.

3. Och då jag hörde detta, ref jag min rock och min mantel och slet af

mig mitt hufvudhår och mitt skägg och blef sittande förkrossad.

4. Och till mig församlade sig alla de som fruktade Israels Guds ord om de landsflyktiges förbrytelse; och jag satt förkrossad ända till aftonoffret.

5. Och vid aftonoffret stod jag upp ifrån min bedröfvelse och föll med min sönderrifna rock och mantel ned på mina knän och uttrückte mina händer till Herren, min Gud,

6. och sade: Min Gud! jag skämmas och blyges att upplyfta mitt ansikte till dig, min Gud, ty våra missgärningar hafva växt oss öfver hufvudet, och vår skuld är stor upp till himmelen.

1 Mos. 18: 20, 21. 2 Krön. 28: 9. Ps. 33: 5.

7. Allt ifrån våra fäders dagar hafva vi varit i stor skuld ända till denna dag, och för våra missgärningars skull hafva vi och våra konungar och präster blifvit gifne i konungarnes hand i landen, till pris för svärd, fångenskap, plundring och smålek, såsom det ännu i dag är.

8. Men nu har ett litet ögonblicks nåd vederfarits oss från Herren, vår Gud, så att han har lämnat oss en öfverlevfa kvar och uppsatt en nagel åt oss på sin helgedoms rum, så att vår Gud har låtit ljus uppgå för våra ögon och gifvit oss litet andrum i vår trældom.

9. Ty trälar äro vi, men i vår trældom har vår Gud icke öfvergifvit oss, utan låtit oss vinna nåd inför Persiens konungar, så att de hafva gifvit oss andrum till att uppresas vår Guds hus och upprätta hvad däraf har varit förstördt och bereda oss en skyddsmur i Juda och Jerusalem.

10. Och nu, hvad skola vi säga, o vår Gud, sedan så har skett? Ty vi hafva öfvergifvit dina bud,

11. hvilka du genom dina tjänare, profeterna, har budit, sägande: Det land, dit I skolen komma för att intaga det, är ett orent land, i följd af de främmande folkens orenhet och deras styggelser, hvarmed de i sin orenhet hafva uppfyllt det ifrån den enda ändan till den andra.

3 Mos. 18: 25, 27. 20: 23.

12. Därföre mån I icke nu gifva

edra döttrar åt deras söner eller taga deras döttrar till hustrur åt edra söner, och icke mån I söka frid med dem eller bevisa dem godt till evig tid; på det I mågen blifva starke och få äta af landets goda och lämna det åt edra barn i arf till evig tid.

5 Mos. 7: 2 f. 23: 6.

13. Och efter allt som har kommit öfver oss för våra onda gärningar och för vår stora syndaskuld, sedan du, vår Gud, har skundat oss mera än vår missgärning förtjänade och lämnat oss en återstod, sådan som denna,

14. skulle vi väl ännu en gång bryta dina bud och befrynda oss med dessa styggelsers folk? Skulle du icke då vredgas uppå oss till dess du så förgjorde oss, att ingen mera vore kvar eller komme undan?

15. Herre, Israels Gud! du är rättfärdig. Därföre är ock af oss blott en återstod kvar blifven, såsom det i dag visar sig. Si, vi äro i dag uti vår skuld inför ditt ansikte, ty för sådant kan ingen bestå inför ditt ansikte.

10 Kapitlet.

Utländska kvinnor förvisas.

Och då Esra så bad och bekände, gråtande och liggande framför Guds hus, församlade sig till honom af Israel en ganska stor menighet af män, kvinnor och barn, ty folket grät storligen.

2. Och Sekanja, Jehiels son, af Elams barn, svarade och sade till Esra: Vi hafva förbrutit icke emot vår Gud, att vi hafva hemfört utländska kvinnor af främmande folk. Men ännu finnes, detta oakadt, hopp för Israel.

3. Och låtom oss nu göra ett förbund med vår Gud att efter Herrens råd och deras som frukta vår Guds bud utdrifva alla sådana kvinnor och det af dem födt är, på det att lagen måtte efterlevas!

4. Statt upp! ty på dig beror saken, och vi vilja vara med dig. Var stark och handla!

5. Och Esra stod upp och tog en ed af de förnämste prästerna och Leviterna och hela Israel, att de

skulle göra såsom sagdt var; och de svuro.

6. Och Esra stod upp ifrån platsen framför Guds hus och gick in uti Johanans, Eljasibs sons, kammare, och då han kommit dit, åt han intet bröd och drack intet vatten; ty han sörjde öfver deras förbrytelse som voro återkomne utur fångenskapen.

7. Och de läto utropa i Juda och Jerusalem till alla fångenskapens barn, att de skulle församla sig till Jerusalem:

8. och hvilken som icke komme inom tre dagar, efter höfdingarnes och de äldstes råd, hans hela egendom skulle varda gifven till spillo och han själf skulle afskiljas ifrån deras menighet som voro återkomne ifrån fångenskapen.

³ Mos. 27: 28.

9. Och alla män af Juda och Benjamin församlade sig till Jerusalem inom de tre dagarne, eller på den tjugonde dagen i den tionde månaden; och allt folket stannade på den öppna platsen vid Guds hus, skälfvande både för detta ärendets skull och för det starka regnet.

10. Och Esra, prästen, stod upp och sade till dem: I hafven förbrutit eder då I hafven hemfört utländska kvinnor och därigenom ökat Israels skuld.

11. Och gören nu eder bekännelse inför Herren, edra fäders Gud, och gören hans vilja och skiljen eder ifrån främmande folk och ifrån de utländska kvinnorna!

12. Och hela menigheten svarade och sade med hög röst: Såsom du har sagt, så tillkommer det oss att göra.

13. Men folket är talrikt, och regntiden är nu inne, och man kan icke stå ute, och ärendet kan icke avslutas på en dag eller två; ty vi äro många, som hafva försyndat oss i denna sak.

14. Må våra höfdingar uppträda inför hela menigheten, och må alla de i våra städer som hafva hemfört utländska kvinnor komma på bestämda tider och med dem de äldste i hvarje stad och dess domare till dess vi hafva afvänt vår Guds vredes eld ifrån oss i denna saken!

15. Men Jonatan, Asahels son, och Jahesja, Tikvas son, satte sig häremot, och Mesullam och Sabbetai, Leviten, biträdde dem.

16. Då gjorde fångenskapens barn så: Esra, prästen, och någre de förnämste af hufvudmännen för fadershusen, alla uppgifne till namnen, blefvo utsedde; och de satte sig ned på den första dagen i den tionde månaden till att rannsaka om detta ärendet.

17. Och de kommo till slut med allt som angick de män, hvilka hade hemfört utländska kvinnor, intill den första dagen i den första månaden.

18. Och ibland prästernas barn befunnos desse hafva hemfört utländska kvinnor: af Jesusas, Jozadaqs sons, barn, och hans bröder, Maaseja, Elieser, Jarib och Gedalja; —

19. och de gäfvu sin hand däruppå, att de ville utdrifva sina kvinnor, och de framburo till skuldoffer en vädur för sin skuld; —

³ Mos. 4: 3.

20. och af Immers barn Hanani och Sebadja;

21. och af Harims barn Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel och Ussai;

22. och af Pashurs barn Eljoneai, Maaseja, Ismael, Netanceel, Josadad och Eleasa;

23. och af Leviterna Josabad, Simei, Kelaja, som och hette Kelita, Petahja, Juda och Elieser;

24. och af sångarne Eljasib; och af dörrvaktarne Saltum, Telem och Uri;

25. och af Israel, af Paros' barn Ramja, Jissija, Malkija, Mijamin, Eleasar, Malkia och Benaja;

26. af Elams barn Mattanja, Sekarja, Jehiel, Abdi, Jeremot och Elia;

27. af Sattus barn Eljoenai, Eljasib, Mattanja, Jeremot, Sabad och Asisa;

28. af Bebais barn Johanan, Hananja, Sabbai och Atlai;

29. af Banis barn Mesullam, Malluk, Adaja, Jasub, Seal och Jeramot;

30. af Pakat-Moabs barn Adna, Kelal, Benaja, Maaseja, Mattanja, Bezael, Binnui och Manasse;

31. och Harims barn Elieser, Jissia, Malkia, Semaja, Simeon,

32. Benjamin, Malluk och Semarja;

33. af Hasum's barn Mattenai, Mattatta, Sabad, Elifelet, Jeremai, Manasse och Simei;

34. af Banis barn Maadai, Amram
och Uel,

- 35. Benaja, Bedja, Keluki,
- 36. Banja, Meremot, Eljasib,
- 37. Mattanja, Mattenai, Jaasu,
- 38. Bani, Binnui, Simei,
- 39. Selenja, Natan, Adaja,
- 40. Maknadbai, Sasai, Sarai,

- 41. Asareel, Selenja, Semarja,
 - 42. Sallum, Amarja och Josef;
 - 43. af Nebos barn Jegiel, Mattitja,
Sabad, Sebina, Jaddu, Joel och Benaja.
 - 44. Desse alla hade hemfört ut-
ländska kvinnor; och några af dem
hade tagit sådana till hustrur och af-
lat barn med dem.
-